

Apartment Houses

S'aixeca cada matí a trenc d'alba. El cos entumit li exigeix ja de bon matí un o dos ibuprofens que amenitza amb una torrada i un cafè amb llet. A mig matí es prendrà un frankimazin i no és qüestió d'anar pel món amb la panxa buida. No es pot entretenir gaire, ha d'arribar als apartaments puntual i el bus només té un horari a primera hora del matí. El trajecte dura uns vint-i-cinc minuts o més, segons el trànsit.

Al començament, el que més l'anguniejava era que l'obliguessin a anar vestida d'aquella manera. Un vestit blau cel carrincló que li arribava més avall dels genolls. A sobre un davantal blanc ridícul amb puntes ben planxat. A sota les mitges, les maleïdes mitges tant a l'hivern com a l'estiu. Les sabates negres. El conjunt tot i que li esqueia bé la feia sentir transparent. Com si formés part del mobiliari dels apartaments. Si més no, es podia confondre amb el color de les parets i els marcs de les finestres, curiosament també blaus. Quedava difosa, sense personalitat. Invisible. Només el seu cabell panotxa ressaltava el contorn de la seva figura vers el fons. Però se l'havia de recollir i perdia la seva vivacitat. Una profunda tristesa s'arraulia al monyo.

Els apartaments que li toca netejar no són gran cosa. Més aviat lletjos. Tots iguals. Tots amb el mateix mobiliari. Sense entitat. L'únic que se'n salva és la llum que inunda les habitacions. Malauradament això comporta moltes finestres. Molta més feina. A més hi ha el factor crític. El factor crític, com ella l'anomena, és el factor humà. És el factor més imprevisible de la seva feina, ja feixuga de per sí. La gent deixa els apartaments fets una pena. Bruts. El pitjor

són el bany i la cuina. Sempre comença la neteja pel bany. Amb un cop d'ull al bany ja sap com ha quedat la resta de l'apartament. Sempre és el mateix. Es veu que el factor crític en les mateixes situacions es comporta de manera igual. Ella ho té comprovadíssim. I el bany és el barem de tota la resta.

Al començament, molt sovint, mentre passava l'aspiradora imaginava les persones que havien passat pels apartaments. Alguns oblidaven objectes personals. Un pintallavis vermell la feia pensar en una dona, una executiva, alta, guapa, decidida que viatja per raons laborals. Uns calçotets bòxer, en un home jove de barba de tres dies, musculat i un bon paquet. Una goma de cabell, en una nena de cabells llargs, entremaliada, alegre, expectant per les vacances que l'esperen. Un condó usat, en una parella enamorada follant salvatgement entre copes de cava i caviar.

Ara però, després de 20 anys, són poques les vegades que es deixa endur per la imaginació. Són moltes més les vegades que s'enrabia mentre neteja vidres, canvia llençols, treu pèls de la dutxa, passa l'escombretapel vàter, passa el fregall pels fogons, frega el terra...s'enrabia, amb ràbia continguda, contra els depravats que han passat uns dies en els apartaments. Poc conscients del desordre i la brutícia que deixen, gens conscients de la dona que els neteja. Arriben i es troben amb un apartament ben net, els llits perfectes, la cuina lluent, els mobles sense un bri de pols, el lavabo brillant i perfumat...i sembla que l'objectiu dels nouvinguts sigui dedicar-se única i exclusivament a deixar-lo ben brut. I ben a consciència, certament. Això també ho té comprovat.

La jornada de vuit hores, molt sovint, se li allarga a nou, deu o onze hores. No és capaç de netejar en vuit hores els quinze, setze o disset apartaments que li toquen per dia. Molts dies no ha pogut ni dinar per poder acabar la feina. La

supervisora els revisa al final de la jornada, i dia sí i dia també i li troba defectes. Que si els llençols no estan ben tibats, que si aquell vidre no ha quedat prou net, que si s'ha oblidat d'abaixar les persianes, que si... sempre hi troba una falta, de manera arbitrària. Va inventant normes segons té el dia. Molt sovint també l'escriu.

Primer va començar amb el dolor a l'esquena, no estava acostumada a donar la volta a tants matalassos que pesen com un mort, a moure sofàs per passar l'aspiradora i fregar. No ho estava, ni ho està encara. Cada cop se li fa una muntanya i el mal d'esquena se li ha tornat crònic, porta una faixa. El dolor d'esquena es va mig solucionar amb analgèsics. Després amb antiinflamatoris.

Va ser llavors que quan anava als apartaments li entrava una mena de neguit al cos i s'arraulia al seient del bus mirant els carrers, mirant la gent que semblava feliç... I a les nits no podia agafar el son i no podia dormir, dormir... precisament ella... que necessitava tant i tant descansar! Així va ser que va començar a combinar els analgèsics amb el antiinflamatoris i els somnífers.

L'angoixa li puja i se li enrosca pel cos com una serp i la va estrenyent, estrenyent. I ella vol cridar i el crit se li queda ofegat dins el pit. I tot es converteix en un malson del qual no pot sortir. Un malson? Ella que no pot dormir? El malson són els putos apartaments, el malson és la seva crua realitat. El metge li ha dit que el que té ara és ansietat i li ha receptat uns ansiol·lítics.

I ja està, avui ja ho ha fet. El que havia d'haver fet fa molt temps. Avui es vesteix amb uns pantalons arrapats, una xupa de cuir i unes botes vermelles. No se n'ha adonat, ha barrejat els ansiol·lítics amb els analgèsics, les pastilles

de dormir i els novedosos ansiolítics. O sigui, té un *subidón*. Ha entrat al primer apartament. Avui, per variar, ha començat per la cuina. Ha començat tímidament, com qui no vol la cosa. Primer ha estampat un got contra la paret, després un altre. De cop, ha agafat uns plats i els ha estavellat contra el terra. S'ha començat a animar. Ha arrencat les cortines del menjador, ha llençat cadires. Es veu que els anys d'arrossegar mobles li han donat forces. Ara ja bojament comença a batre mobles, trenca miralls, estripa llençols, esbudella coixins, destrossa el televisor de 40 polzades, l'equip de música... ja no hi ha qui l'aturi. De l'estómac li puguen arcades, no ho pot controlar, un vòmit. Empastifa el terra, les parets, tot el que troba per davant. I per fi, per fi, el crit ofegat al pit, per fi, surt esfereïdor. I riu, riu com una mala cosa. Es pixa detant riure sobre un dels llits.

Se sent invencible, indomable, triomfadora.

...

La infermera del torn de nit entra a l'habitació 223. La pacient de la 223 està intubada. Li han fet un rentat d'estómac. Li controla el sèrum. Li mesura les constants. La infermera badalla. A partir de les retallades li han augmentat les hores de guàrdia. Observa la dona de cabell panotxa. Sembla que desperta. Li somriu i la tranquil·litza. Li agafa la mà. La pèl-roja fixa els ulls a la paret. De sobte té convulsions violentes. Torna a perdre el coneixement. La infermera, abans de sortir de la 223, mira cansada la paret. Hi ha un quadre, una reproducció d'una pintura. *Apartment Houses*, d'un tal Hopper.

